

Willem van Zuylen.

machteloze woede als ik daar de toekomst voor me zag als een oneindige troosteloze leegte, zonder kleur, als ik daar het leven voor me zag als een sloot van lauw water, als ik daar mezelf zag voortkruipen zonder emoties, zonder strijd, als een oud mannetje, vele, vele jaren door.

Ik dacht aan Driessens, aan Veltman, aan Verwoert, aan Blinde Dirk, ik dacht aan Brussel, aan succès, aan Diligentia en aan rotte appelen. Dan weer zat ik een uur lang de slagen van de klok te tellen of zwijgend te kijken door het raam van de achterkamer, naar de daken van de huizen aan den overkant, waar het water eentonig neerdruppelde in de gootpijpen. . . .

Op een middag was ik alleen thuis. Veertien eidelooze dagen waren voorbijgegaan. Ik vond me in een volslagen moedeloosheid, waaruit me zelfs de opwekkende woorden van troost, die mijn goed-moedertje sprak, niet konden opheffen."

Maar dan kwam er weer tooneelgeluk en Van Zuylen lachte, als hij er van vertelde.

Vroeg ik hem naar zijne kunstontwikkeling

DE AEGEVAARDIGDE LEVEAU.

DE HOFSLACHTER.

dan zocht hij even in zijn herinnering, sprak er zoo'n beetje langs heen en vervolgde weer 't verhaal van zijn materiele levenservaringen, de fragmenten die hem zéér imponeerden, aandikkend met plotselinge stembuiging en vreemde intonatie.

Hij was toen een krachtig, opgewekt man, amusant, boertig. Heel Nederland kende hem, in de kleinste gehuchten had hij de menschen genot gegeven met zijn voordrachten. Zijn tooneelroem was toen al wat aan 't tanen — behalve „professor Crampton" had hij in de laatste jaren niets zéér bijzonders gedaan, van de eene klucht ging het in de ander — maar hij had nog groote plannen. Vóór elk seizoen stond hij met nieuwe hoop, van desespéereeren wist hij niet. Zoo bleef hij sterk en frisch en jong.

Bij zijn veertigjarig jubilé had hij inderdaad nog niets „ouds."

„Dat ik nog eens, gezond, gelukkig en tevreden als thans, mijn gouden jubileum zal mogen vieren, zegt hij aan het slot van boekje en hij meende 't oprecht.